

ringspartierne, Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti dommen til efterretning, men noterede sig, at der var tale om en vidtgående dom.

Kl. 16.25

Under behandlingen af Enhedslistens forespørgsel sagde jeg bl.a., at også jeg finder, at miljøstraffedommen er vidtgående. Som bekendt har det siden vores tiltræden af EU i 1973 været Danmarks opfattelse, at det overstatslige samarbejde i EF-traktaten ikke indeholder hjemmel til at pålægge medlemsstaterne at fastsætte strafferetlige sanktioner, en opfattelse, som vi har delt med en lang række af de andre EU-medlemsstater:

Men selv om dommen gik os imod, skal man dog ikke glemme, at EF-Domstolen har en vigtig og en værdifuld rolle som den instans, der sikrer EU-rettens gennemslagskraft og ensartethed.

Overordnet set er det jo godt, at Domstolen har afklaret tvivlsspørgsmål, som har eksisteret længe mellem navnlig Kommissionen og en række medlemsstater. Det er jo dybest set den slags retlige tvivlsspørgsmål, som man har domstolene til at tage stilling til. Og Danmark er ligesom de øvrige medlemsstater selvsagt forpligtet til at overholde fællesskabslovgivningen, som den i sidste ende fortolkes af EF-Domstolen. Det gælder naturligvis også, selv om Domstolen måtte afsige domme, som Danmark gerne havde set anderledes, sådan som det var tilfældet med miljøstraffedommen.

I overensstemmelse med Folketingets vedtagelse under forespørgselsdebatten før påske finder regeringen, at EU-strafferetten på det nuværende traktatgrundlag i videst muligt omfang skal udvikle sig inden for rammerne af det mellemstatslige samarbejde efter EU-traktaten.

Derfor bør der anlægges en snæver fortolkning af miljøstraffedommen på de områder, hvor denne giver anledning til tvivl. En sådan snæver fortolkning vil regeringen bl.a. arbejde for i den nye retssag ved EF-Domstolen om annullering af rammeafgørelsen om straf for skibsfurening, der blev vedtaget sidste sommer. I denne sag skal Domstolen tage stilling til en række af de tvivlsspørgsmål, som miljøstraffedommen giver anledning til.

Men regeringen kan og vil heller ikke afvise miljøstraffedommen. En sådan afvisning ville, som jeg var inde på før, være i lodret strid med vores EU-retlige forpligtelser.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg vil sige, at jeg undrer mig lidt over, at justitsministeren beklager sig over, at hun tre gange skal diskutere det her emne. Vi står nok over for den største sådan ikkedemokratiske vedtagelse i EU's nyere historie, hvor en domstol bestående af 25 dommere har truffet en afgørelse, som er fuldstændig i strid med det, som europæerne ønsker.

Derfor vil jeg også gerne spørge: Når nu ministeren siger, at der ikke har fundet nogen større ændring af den juridiske substans sted, hvordan kan det så være, at Kommissionen i sin meddelelse om den her dom klart siger, at nu har man inden for søjle I, altså inden for det overstatslige samarbejde, kompetence til at lave strafferetlige regler både i forhold til sanktionstypen og i forhold til sanktionens hårdhed, og i øvrigt i sin meddelelse fremlægger otte nye områder, hvor man ønsker at rette ind efter den nye retspraksis, hvor medlemsstaterne ikke har vortoret, hvor det ikke er med enighed, man skal vedtage de her retsakter, men hvor man kan stemme medlemsstaterne ned?

Hvordan kan det være, Kommissionen fortolker det på den måde, hvis justitsministeren har ret i, at der overhovedet ikke er noget nyt i dommen?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Morten Messerschmidt, at den fortolkning, som jeg her giver udtryk for, er en fortolkning, der bliver delt af langt flertallet af medlemslandene. Sidste gang jeg havde lejlighed til at drøfte det her spørgsmål bl.a. med Kommissionen, var det ikke de synspunkter, Kommissionen ved den lejlighed gav udtryk for.

Jeg tror, at Kommissionen havde været igenem en tænkepause, og den gav nærmere udtryk for en forståelse for, at man ikke skulle fare frem på den måde, som hr. Morten Messerschmidt her giver udtryk for, i otte nye sager. Tværtimod var der opbakning fra Kommissionen til, at man fra sag til sag må se på, hvad der måtte være nødvendigt, og dermed faktisk at Kommissionen lyttede til, hvad et meget overvældende flertal af medlemsstater gav udtryk for under det uformelle rådsmøde i Wien.